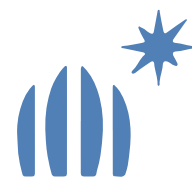

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLI | NÚM. 2107
2,90 € | 9 FEBRER 2020

Sol Quinónez - Migra Studium

CIE de Barcelona. Al centre de la imatge, el fill d'uns assistents a la darrera vetlla de pregària.

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-15)

Frontera interior

Els bisbes espanyols demanen tancar
els Centres d'Internament d'Estrangers

P. 38-39

EDUARD IBÁÑEZ
«A Catalunya,
la llibertat
d'expressió
dels cristians
està
amenaçada»

Luis Prado

Malalt i a la presó

«Senyor, quan us vam veure malalt o a la presó i no vam fer res per vós?» (Mt 25,31-46) pregunten retòricament aquells que han estat allunyats enèrgicament pel Jutge Suprem en el Judici de les Nacions. El text evangèlic, en la seva formulació, uneix dues situacions límit on es posa en relleu la vulnerabilitat humana: la malaltia i la reclusió que, força sovint, a la pràctica, van unides. I dues obres de misericòrdia: visitar els malalts i els presos. Amb realisme el Senyor no diu: «Estava malalt i em vaig guarir» ni «estava pres i em vaig alliberar», simplement parla de «visitar» perquè una visita a un reclús sol ser motiu de consol i d'alliberament interior.

En el Primer Pla d'aquest número de *Catalunya Cristiana*, tractem dels polèmics CIE, els Centres d'Internament per a Estrangers, uns establiments públics de caràcter no penitenciari, gestionats pel Ministeri de l'Interior, custodiats i organitzats per la Direcció General de la Policia que tenen per finalitat ser el lloc físic on complir la mesura cautelar de l'internament previ a l'expulsió de l'intern. I per tant, a la pràctica, llocs de privació de la llibertat exterior amb una atenció mèdica no sempre eficient, a persones que també pateixen o poden patir malalties físiques i mentals.

Per pal·liar el seu dolor i acompanyar els interns, algunes ONG són autoritzades pel jutge de control a accedir a l'interior dels CIE. És el cas de la Fundació Migra Studium, que compta

amb un grup de voluntaris que visiten gairebé a diari el CIE de Barcelona. Durant el 2019 van acompanyar més de 180 interns i van fer-los un total de més de 600 visites individuals. Una voluntària explica: «La nostra simple presència allí els fa sentir menys sols i incompresos. D'una banda, intentem agilitzar els tràmits amb els advocats, les peticions a Creu Roja o al mateix centre. Però a banda de tot això, els donem una estoneta de caliu humà, de poder parlar per explicar la seva situació, poder desfogar-se, ser escoltats sense sentir-se jutjats. Alguns interns se senten avergonyits d'estar aquí i no ho volen dir a la família.»

Certament no està a l'abast de tot-hom visitar aquests germans nostres temporalment reclusos que sovint han arribat en pasteres, per això la Fundació Migra Studium ha organitzat ja sis edicions de Vetlla de pregària davant del CIE de Barcelona i ha aconseguit sumar 46 entitats adherides, la majoria de l'entorn eclesial i també d'entitats que treballen per la defensa dels drets i la sensibilització de la societat. I és a l'abast de tots tenir un lloc en la pregària per a aquells nouvinguts —en la seva majoria marroquins i algerians— que sovint fugen desesperadament de la misèria i es troben amb les portes tancades. I és que no podem oblidar una altra obra de misericòrdia: «Era foraster i em vaig acollir», una obra en la pràctica, difícil d'acomplir bé: tot un repte.

Immigrants al dic sec

L'Església demana explorar alternatives més humanes als Centres d'Internament d'Estrangers que facilitin processos d'integració social

JOAN ANDREU PARRA

Fotos: Sol Quiñónez / Migra Studium

El bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, va estar present a la Vetlla de pregària davant el CIE com a mostra de suport i com a signe de comunió.

RAMIRO GARCÍA DE DIOS

«Els CIE van néixer per dissuadir i generar por davant d'una possible immigració irregular»

El 18 de gener passat es va poder veure una mostra de la diversitat de l'Església en la Vetlla de pregària que es va fer davant el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona, a la Zona Franca, allà on la ciutat perd el seu nom. S'hi van concentrar unes 250 persones convocades per la Fundació Migra Studium. Centres dels jesuïtes, moviments apostòlics, els religiosos de Catalunya, l'Escola Cristiana, Càritas o algunes delegacions diocesanes de l'arquebisbat, entre molts altres, van unir la seva veu per pregar i demanar-ne la clausura. A l'acte també hi va participar el bisbe Antoni Vadell, confirmant el compromís dels bisbes espanyols que han exigint també el tancament dels CIE —«una reclusió tan dolguda i dura», deien al missatge de la passada Jornada Mundial del Migrant— i buscar «alternatives clares i legals (...) per als més pobres entre nosaltres: els estrangers sense papers».

El juliol del 2015 el Parlament de Catalunya ja va demanar el tancament dels CIE, uns centres on es troben internats, un màxim de 60 dies i de manera cautelar, majoritàriament estrangers que han comès una falta administrativa (les previstes als articles 53 i 54 de la Llei d'Estrangeria, entre les quals no tenir els permisos de residència o de treball

en regla). «Ens semblaria igualment assumible una mesura coercitiva de la mateixa intensitat, originada en una infracció administrativa, per assegurar l'acompliment d'un determinat interès públic, si s'apliqués als ciutadans espanyols?», es preguntaven els parlamentaris catalans en la resolució.

Els set CIE en funcionament a l'actualitat a l'Estat espanyol van ser establerts per la Llei Orgànica 7/1985. «Van néixer per dissuadir i generar por davant d'una possible immigració irregular. En aquell moment l'Estat espanyol no era receptor de milers d'immigrants i el Govern va voler erigir-se en sentinella de la Frontera Sud abans que Espanya entrés a la Unió Europea, el 1986», opina Ramiro García de Dios, que va ser jutge de vigilància del

CIE Aluche (Madrid) durant vuit anys, i ara està jubilat. Aquests centres estan presents a diversos països de la Unió Europea i s'està intensificant l'ús i el caràcter punitiu amb l'enduriment de les polítiques migratòries. Itàlia o Bèlgica en són un exemple, o el Regne Unit, on els internaments poden ser indefinits.

La legitimitat i la proporcionalitat, dos principis de l'estat de dret, són qüestionades amb l'existència dels CIE per aquells que en propugnen el tancament. «Internar éssers humans pel sol fet o bé d'intentar entrar a l'Estat espanyol o bé de romandre en situació irregular, i per tant privar-los de llibertat, atempta contra una concepció integral del sistema de drets humans», sosté García de Dios. I recorda que l'internament «afecta no només el dret a la llibertat, sinó també el dret al respecte absolut de la dignitat dels éssers humans i, per descomptat, ocasiona un patiment a la persona que l'únic que busca és la supervivència per raons econòmiques, de canvi climàtic, guerres, persecucions religioses...»

Eficàcia en entredit

Llei en mà, els CIE són «establi-

ments públics de caràcter no penitenciari», gestionats pel Ministeri de l'Interior, custodiats i organitzats per la Direcció General de la Policia i que tenen per finalitat ser el lloc físic on complir la mesura cautelar de l'internament prèvia a l'expulsió de l'intern. Al de Barcelona, amb capacitat per a unes 120 persones, dues terceres parts dels interns que hi passen pertanyen a només dues nacionalitats: dels 7.855 interns durant el 2018 a l'Estat espanyol, un 36% són marroquins i un 32%, algerians (segons l'Informe CIE 2018. *Discriminación de origen*, del Servei Jesuïta a Migrants). «La concentració de marroquins i algerians ve dels últims dos anys. Abans hi havia més llatinoamericans, gent de l'Àfrica subsahariana... Depèn dels fluxos migratoris de les persones que arriben en pastera i de les decisions polítiques de distribuir-los pel territori», argumenta l'advocat de Migra Studium, Josexo Ordóñez.

Ara bé, si la finalitat de l'internament és acabar en un repatriament, el Defensor del Pueblo als seus informes anuals com a Mecanisme Nacional de Prevenció de la Tortura constata (al 2017) que «l'internament només ha estat determinant en el 35% de les decisions executades» i, a la pràctica, els CIE «s'han convertit en centres d'acollida per a persones arribades en pasteres». «Ni tan sols compleixen la funció de garantir la materialització de l'expulsió. Això és degut, d'una banda, als usos i abusos judicials de l'internament (amb actuacions mecanicistes, autoritàries o seguidistes de la policia) i de l'altra, a l'ús i abús per part del subsistema policial de les mesures de petició als jutges d'internament (amb actuacions arbitràries)», sosté García de Dios.

Els CIE no han comptat amb jutges de control específics fins al 2009 i amb un reglament per regular-ne el funcionament fins al 2014, un llarg període després de la creació oficial d'aquests centres el juliol de 1985. «Aquest període sense control judicial genera que el subsistema policial conformi un marc de pràctiques arbitràries i autoritàries. La creació de la figura del jutge de control no va ser benvinguda per part del subsistema policial», analitza García de Dios. Migra Studium ha alertat de la presència de menors al CIE, de persones amb dret a rebre protecció internacional, amb aten-

CARMEN DE LA FLOR
«Per als interns els dies són interminables i monòtons, estan aclaparats, en una gàbia, amb sensació d'angoixa i d'impotència»

ció mèdica insuficient o denúncies per suposats tractes intimidatoris i maltractaments. De fet, des que funciona, al CIE de Barcelona han mort tres interns en circumstàncies estranyes.

Pel que fa al reglament dels CIE, García de Dios sosté que «és incomplet, amb deficiències i amb absència de mesures eficaces per satisfer el respecte a la dignitat de les persones, les condicions materials de vida...». L'exjutge conclou que «els CIE són centres de sofriment i espais d'arbitrarietat, d'opacitat i d'impunitat policial» i defensa que «mentre no es tanquin, l'interior estigui servit per assistents socials i el sistema policial controli exclusivament les entrades i sortides del centre, el perímetre extern...»

Incertesa angoixant

«Porto aquí 50 dies, no sé què faran amb mi, però tinc el pressentiment que m'expulsaran; prefereixo no pensar-hi, que sigui el que Déu vulgui (...) Tinc els fills a Saragos-

La Vetlla de pregària davant el CIE té caràcter interreligiós i es llegeixen textos de les tradicions musulmana, cristiana i jueva.

JOSEP M. JUBANY
«Preguem amb els interns per retrobar-nos amb el Déu únic. Sobretot els escoltem i mirem de donar-los esperança»

sa, amb la meva dona, viuen en un pis d'acollida, sé que es troben bé però no poden venir a visitar-me: els trobo a faltar.» És el testimoni d'un algerià de nom simulat Abdallah, de 30 anys, que pot llegir-se al fulletó de la Vetlla de pregària esmentada. Com aquest, hi ha altres testimonis, però no ha estat possible per a *Catalunya Cristiana* parlar personalment amb cap exintern. Hi ha moltes reserves.

És precisament aquesta interrupció de la vida allò que més dol als interns: «A les presons s'hi entra per la comissió de delictes —recorda García de Dios—, mentre que als CIE una immensa majoria de les persones internades no han comès cap delicte: o bé són irregulars d'origen o bé són persones que han caigut en la irregularitat i que, de sobte, es veuen internats deixant familiars, fills, esposes o parelles de fet que depenen d'ells en unes situacions absolutament tràgiques.»

Per pal·liar aquest dolor i acompanyar els interns algunes ONG són autoritzades pel jutge de control a accedir a l'interior dels CIE. És el cas de la Fundació Migra Studium que compta amb un grup de voluntaris que visiten gairebé a diari el CIE de Barcelona i que durant el 2019 van acompanyar més de 180 interns realitzant més de 600 visites individuals. Carmen de la Flor hi està implicada des del maig de l'any passat: «La nostra simple presència allí els fa sentir menys sols i incompresos. Per una banda, intentem agilitzar els tràmits amb els advocats, les peticions a Creu Roja o al mateix centre. Però a banda de tot això, els donem una estoneta de caliu humà, de poder parlar per explicar la seva situació, poder desfogar-se, ser escoltats sense sentir-se jutjats. Alguns interns se senten avergonyits d'estar aquí i no ho volen dir a la família.»

Els voluntaris han de relacionar-se amb els funcionaris de la policia i amb els interns: «Gairebé sempre he estat ben rebuda per part de la policia; hi ha agents més facilitadors i altres que són més estrictes i menys agradables. Per part dels interns, quan és la primera vegada, alguns et reben amb una mica de desconfiança, altres ho fan amb alegria, sobretot quan els has visitat diverses vegades i ho valoren molt positivament», explica Carmen de la Flor. Ahora que remarca un tret

comú als interns: «Per a ells els dies són interminables i monòtons, estan aclaparats, en una gàbia, amb sensació d'angoixa i d'impotència.» I anota com a dificultat principal «la roda de l'internament, de l'expulsió, del sistema. Tu acompanyes i dones suport a la persona, però al final hi ha tot un engranatge implacable i incomprensible que per molt que hi batallem, és molt difícil parar-lo».

Un altre servei que es presta al CIE és l'assistència religiosa a càrrec de dos sacerdots catòlics, Emilià Almodóvar i Josep M. Jubany. «La majoria dels interns són musulmans, són gent de molta fe i preguem amb ells per retrobar-nos amb el Déu únic. Sobretot els escoltem, alguna vegada ens posem en contacte amb la família i mirem de donar-los esperança», explica Jubany. I observa que «els interns del CIE han vingut, alguns en circumstàncies molt difícils com pasteres, plens d'esperances que s'han truncat. Quan no saps què passarà demà és la màxima precarietat; cal molta pregària per ells». El mateix Jubany intenta raonar per què la societat tolera els CIE: «Són molts els que ignoren que hi siguin. Altres, davant del fet migratori, no s'arriben a identificar plenament amb el dolor i el sofriment. I Europa, ho ha denunciat el papa Francesc, és cada cop més antiimmigració i busca un boc expiatori en la immigració no regulada.»

La institució del Defensor del Pueblo en unes jornades realitzades amb els diferents actors intervinents va proposar diverses alternatives a l'internament, algunes de previstes per la legislació espanyola d'estrangeria i d'altres no previstes. La retirada del passaport, la presentació periòdica davant les autoritats, la fixació del domicili, les fiances personals a nom de tercers, els pisos tutelats, el retorn voluntari o braçalets geolocalitzadors permanents són mesures que podrien generar menys sofriment. Tal com es pregunta el jesuïta Pau Vidal: «No podríem trobar maneres més humanes de gestionar la migració?»

Nota: S'ha demanat a la direcció del CIE-Barcelona la participació en aquest reportatge, però han declinat fer-ho al·legant que no estan autoritzats a facilitar entrevistes.

Pau Vidal i Josexo Ordóñez, coordinador i advocat del projecte CIE de Migra Studium

«La migració gestionada en clau de fronteres genera espais de vulneració de drets com el CIE»

JOAN ANDREU PARRA

Un jesuïta que camina descalç i un advocat de causes perdudes (podríem dir-ne *evangèliques*) són el tàndem de la Fundació Migra Studium que pilota el projecte d'acompanyament als interns del CIE de Barcelona. Pau Vidal fa sis mesos que s'hi ha incorporat, després d'una experiència anterior en camps de refugiats a l'Àfrica oriental, i Josexo Ordóñez porta més recorregut i també s'ha implicat en el projecte *Hospitalaris*, a través del qual ha obert casa seva al Mamadou, de Guinea Conakry, a qui la seva família ha acollit durant nou mesos.

Tot i que «l'internament al CIE és una mesura cautelar al servei de l'expulsió», com explica Josexo, la majoria de persones quan acaben l'internament són alliberades en territori nacional. A la pràctica, per a què serveixen aquests centres?

JO: Un CIE és una infraestructura molt cara, un xec en blanc que té el Ministeri d'Interior, amb una relació cost-efectivitat molt dolenta: agents de la Policia Nacional que hi treballen, el servei de menjador, el servei sanitari... En qualsevol altra circumstància, es tancaríen des del punt de vista econòmic. Ara bé, la finalitat del CIE no és únicament legal, sinó simbòlica: la mera existència del centre crea un imaginari i una espasa de Dàmocles sobre

PAU VIDAL
«Algunes de les petites millores en els drets que hi ha hagut en els CIE s'han donat després d'alguna mort»

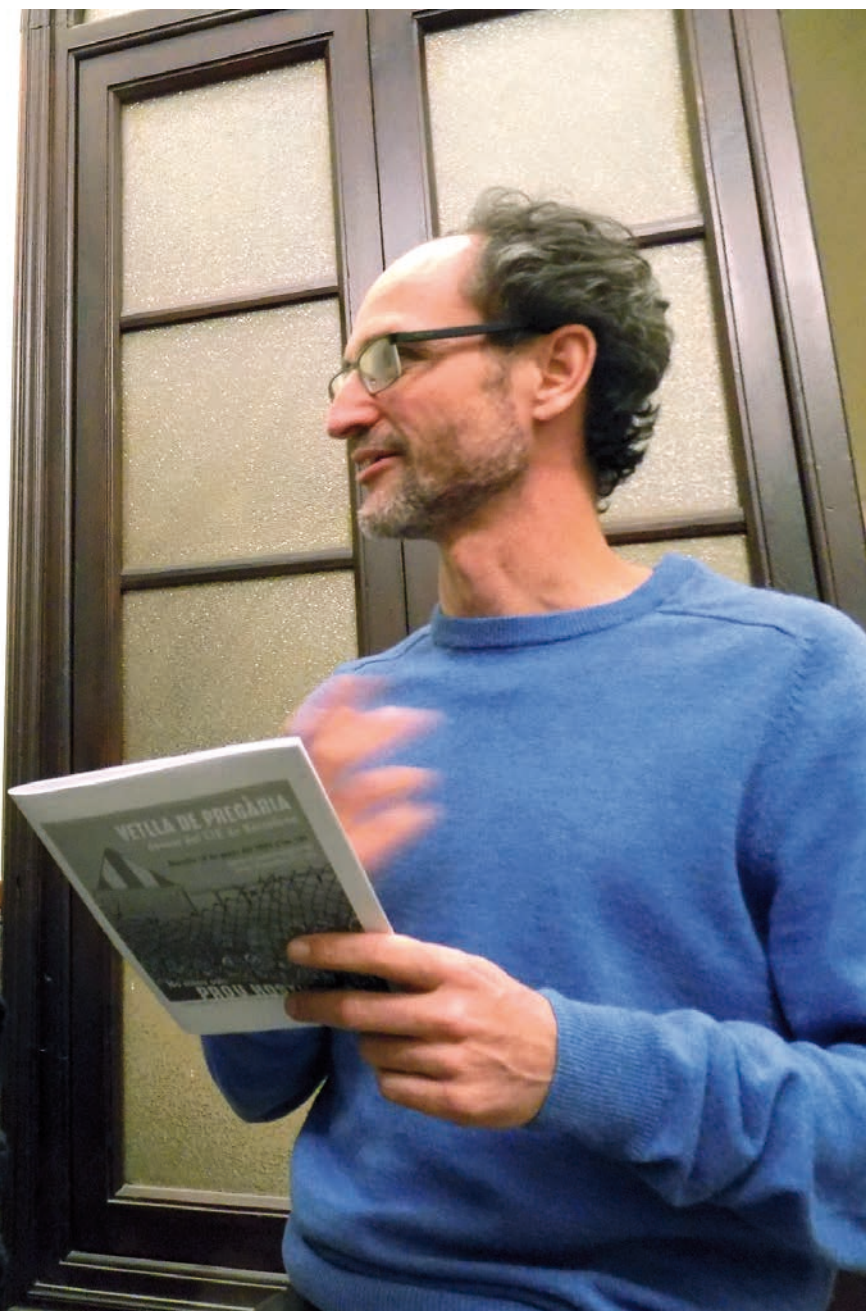

els estrangers en situació irregular.

PV: Els CIE fan que les persones en situació irregular hagin de viure totalment invisibles, amb el risc i el temor que en qualsevol moment els pot tocar ser deportades, i això genera una economia submergida molt rendible per a uns pocs.

Una tercera part dels interns acaben expulsats. Què passa amb les altres dues terceres parts quan acaba l'internament?

JO: L'Administració, davant la impossibilitat o la incapacitat d'expulsar, se'n renta les mans i tornen al carrer en llibertat, però sense horitzons clars de regularitzar la situació. Hauria de ser el mateix Estat el qui prenguéss la iniciativa: donar un permís provisional de 6

Josetxo Ordóñez i Pau Vidal (d'esquerra a dreta) a la seu de Migra Studium.

«Aquesta imatge que Europa està envaïda no és certa. El 85% de les persones refugiades estan acollides en països en via de desenvolupament veïns»

mesos per recerca d'ocupació o un permís provisional per raons humanitàries d'un any, com preveu la Llei d'Estrangeria. Però no hi ha voluntat política ni administrativa. Des de Migra Studium acompanyem alguns exinterns per aclarir quines expectatives tenen de quedar-se.

Dels set CIE que hi ha a l'Estat espanyol, el de Barcelona té unes condicions especialment dures...

JO: El CIE de la Zona Franca és un lloc molt fosc, que no parla gaire bé de nosaltres com a societat i on els drets depenen de l'agent de policia. Demanar una trucada per a una visita, poder tenir accés al metge... tot està condicionat a la decisió, totalment arbitrària, de

l'autoritat.

PV: El fet que tot passi per la direcció és problemàtic, perquè el director del CIE també té l'obligació de vetllar pels drets dels interns. Ara bé, des que hi ha un reglament s'intenta posar uns certs límits. I tant de bo que no hagi d'haver-hi cap altre mort; algunes de les petites millores en els drets que hi ha hagut en els CIE s'han donat després d'alguna mort.

Quines bones pràctiques veieu en altres països de la UE?

JO: A Portugal hi ha un CIE amb 25-30 places, la mínima expressió. A Alemanya, el CIE de Berlín és un mòdul penitenciari de la presó, l'estada no passa de la setmana i s'internen només persones que poden expulsar.

PV: Aquí ni la policia, ni el fiscal, ni el jutge miren si tens família o no, si tens una malaltia mental, si ets un sordmut... Una mesura cautelar és utilitzada indiscriminadament. I hi ha mesures alternatives a l'internament que permeten la participació de la persona afectada, fins i tot amb un petit finançament de la UE: les expulsions voluntàries, l'acollida en centres sense privació de llibertat, projectes d'hospitalitat... Una migració gestionada en clau de fronteres genera aquests espais de vulneració de drets.

Pau Vidal va fer un màster sobre Teologia de les migracions. Quina mirada aporta la teologia des d'aquest punt de vista?

PV: Passatges com el de Mateu, en què Jesús com a infant ha de marxar a Egipte com un refugiat polític a punt de ser assassinat per Herodes, no els hem fet servir gaire a la nostra religió cristiana per reivindicar un Déu que es desplaça horitzontalment, un Déu que ens està esperant a l'altre costat de la frontera, d'aquestes tanques que col·loquem. Això és incòmode. Europa, en comptes de fer aquest esforç d'obertura, en les últimes dècades ha fet un esforç de tancament. Fins quan això serà sostenible? No ho sé, ni econòmicament, ni políticament, ni moralment.

JO: Quan descobreixo la realitat d'aquestes persones em surt una ètica samaritana. Estan apallissats, a la cuneta de la vida. Quan t'hi acostes i sents les seves històries, veus que no són enemics, sinó que

JOSETXO ORDÓÑEZ
«La mera existència del CIE crea un imaginari i una espasa de Dàmocles sobre els estrangers en situació irregular»

«[Els internats al CIE] no són enemics, sinó que és gent que té una voluntat sincera de fer una vida com cal aquí»

és gent que té una voluntat sincera de fer una vida com cal aquí. La sensació és que s'amaga que aquesta gent és humana; hi ha tota una desfiguració quan es parla en col·lectiu amb un llenguatge bèl·lic d'invasió, de reforçament de les fronteres.

En una entrevista a La Vanguardia Pau Vidal deia que «les estructures occidentals generen por i estan ofegant la vida». Com revertir aquesta por?

PV: Vivim en una societat de la por, i en són prova les assegurances que tenim. Qui et diu que avui estàs aquí i demà ja no? Hi ha una cobdícia de riqueses, d'experiències, de tenir-ho tot a l'abast i controlat i poder prendre qualsevol decisió en qualsevol moment. Però la vida sempre és imprevisible. És cert que les pasteres que han arribat l'any passat són moltes menys, però una persona que desitja una vida millor per a ell i per als seus busca la manera de fer-ho. I si no oferim vies legals estaran en mans de les persones que se'n volen aprofitar.

Pau Vidal ha estat a camps de

refugiats (el Sudan del Sud i Kènia) amb el Servei Jesuïta a Migrants. Hi trobeu algun paral·lelisme amb els CIE?

PV: Hi ha similituds, però moltes diferències. Els camps de refugiats on he estat són en llocs ben remots als quals és difícilíssim accedir-hi. La frontera, en aquests casos, no és un mur o una tanca, sinó un territori inhòspit. La immensa majoria de persones en els camps de refugiats no anhelan venir a Europa, Estats Units o Austràlia, sinó poder tornar al seu país d'origen. És a dir, aquesta imatge que Europa està envaïda no és certa. Convé recordar que el 85% de les persones refugiades estan acollides en països en via de desenvolupament veïns.

JO: He estat als camps de refugiats al port d'Atenes, barracons entre formigó i ciment. Allà vaig entendre el concepte de *camp* que desenvolupa Michel Foucault, com a espai de reclusió on no és que no es pugui sortir, és que tampoc s'hi pot entrar. En aquest sentit, els CIE són *camps*. I per això s'amaguen: els que estan fora no han de saber el que passa a dins.

25 anys

Ràdio Estel

25 anys amb tu

Cada dia a les 11 h, amb Sergi Mas

Cinquènters

SEGUEIX-NOS

Available on the App Store

Android app on Google play

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

En la Vetlla de pregària davant del CIE, Ignasi Flores va pintar un mural de 6 metres amb el perfil de la ciutat de Barcelona encapçalat del mot «hospitalitat». / Sol Quiñónez - Migra Studium

Pregar per portar-hi llum

Unes 250 persones pregant davant el CIE de la Zona Franca el 18 de gener passat i moltes altres des de les seves comunitats religioses, com les benetes de Montserrat. En la sisena edició de la Vetlla de pregària davant del CIE, la Fundació Migra Studium ha aconseguit sumar 46 entitats adherides, la majoria de l'entorn eclesial, però també d'entitats que treballen per la defensa dels drets (Iridia o Sos Racisme) i algunes de migrants (Mujeres Migrantes Diversas o Associació Diàlegs de Dones).

«El CIE és un lloc fosc i per això necessitem pregària», assegura Pau Vidal, de Migra Studium. De fet, la pregària és interreligiosa amb lectures i cants de les tradicions islàmica, cristiana i jueva. Vidal veu possibilitats de sumar més actors a favor de tancar el CIE: «La nostra societat és multicultural, multireligiosa i profundament diversa, i un tema com aquest pot aglutinar gent molt variada. Ara bé, cal un consens social i polític molt més gran perquè realment hi hagi una reforma migratòria integral i l'internament deixi de fer-se servir per gestionar la migració.»

Els interns del CIE coneixien la realització de la pregària i alguns dels seus testimonis van ser llegits a l'acte. Entre els moments durs i emotius hi va haver el record dels onze noms de persones que han perdut la vida per l'existència dels CIE. Pau Vidal manifestava sentiments contradictoris i frustrants: «Amb aquest acte hem aconseguit sensibilitzar una part de la població, sortir en alguns mitjans... Però aquella nit els interns van dormir passant fred com la nit anterior.» Aquell mateix cap de setmana es van fer actes similars a Madrid i Sevilla, convocats per altres entitats del Servei Jesuïta a Migrants (Pueblos Unidos i Asociación Claver, respectivament), amb el mateix lema: «Prou hostilitat: No esteu sols!»